



ת"פ 16760/09/22 - מדינת ישראל נגד אביחי גבריאלי (עציר),

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 16760-09-22 מדינת ישראל נ' גבריאלי(עציר)

לפני כבוד השופט מוחמד עלי

מדינת ישראל

המאשימה:

- נגד -

הנאשם:

אביחי גבריאלי (עציר),

ע"י ב"כ עו"ד עומר סנעאללה

גזר דין

כתב האישום ומהלך הדיון

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירה של החזקת, נשיאת והובלת נשק לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא וסעיף 144 (ב), בשילוב סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**).

2. בחלק הכללי של כתב האישום צוינו העובדות הבאות: י"מ (להלן: **המתלונן**) מתגורר בבית פרטי בכרמיאל; ליאור אלבז (להלן: **ליאור**), יליד שנת 2002, מתגורר גם הוא בכרמיאל; במועד הרלוונטי לכתב האישום היה ליאור חייל בשירות סדיר; בין הנאשם לליאור קיימת היכרות מוקדמת על רקע מערכת יחסים זוגית בין ליאור לבתו של הנאשם; וכי בין הנאשם למתלונן קיים סכסוך על רקע ביצוע עבודת הסעות במפעל אלביט בכרמיאל.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 21.8.2022 החזיקו הנאשם וליאור בביתו של ליאור בצוותא חדא, רימון הלם/סינוור M7290 (להלן: **הרימון**), שהוא כלי נשק שבכוחו להזיק לאדם בעת פעולתו.

בהמשך למתואר לעיל ועל רקע הסכסוך בין הנאשם למתלונן, ביום 22.8.2022, בשעות הצהריים, סיכמו הנאשם וליאור לזרוק את הרימון לכיוון ביתו של המתלונן במטרה להפחיד אותו.

בהמשך לאמור, בשעה 17:19 נסעו הנאשם וליאור ברכבו של הנאשם מסוג יגואר מ"ר 02976678 מביתו של הנאשם אל סמוך לביתו של המתלונן, שם הסתכלו הנאשם וליאור על ביתו של המתלונן. מיד לאחר מכן, נסעו הנאשם וליאור לביתו של ליאור, שם נטל ליאור את הרימון, ונסע יחד עם הנאשם חזרה לביתו של הנאשם, תוך שהם נושאים ומובילים את הרימון ברכב.



סמוך לשעה 18:00 עלו הנאשם וליאור על טרקטורון חשמלי מסוג TOMRIDE השייך לנאשם, כאשר הנאשם נוהג בו וליאור יושב מאחוריו וליאור נושא על גופו את הרימון. הנאשם וליאור נסעו עד לסמוך לביתו של המתלונן. תוך כדי נסיעה על הטרקטורון, ליאור השליך את הרימון לכיוון החצר בכניסה לבית של המתלונן. כתוצאה מכך התפוצץ הרימון בכניסה לבית וגרם לקול רעש ולעשן רב. הנאשם וליאור נמלטו מהמקום באמצעות הטרקטורון. עוד צוין בכתב האישום כי בזמן זריקת הרימון שהו המתלונן ואשתו בתוך הבית.

3. כתב האישום כלל בקשה לחילוט רכב היגואר והטרקטורון החשמלי. לבקשת החילוט אדרש בהמשך.

4. בישיבה שנערכה ביום 25.12.2022 הודה הנאשם בכתב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה לעניין העונש, והורשע על פי הודאתו.

ראיות וטענות הצדדים לעונש

5. במסגרת הראיות לעונש העידה מטעם הנאשם אשתו, גב' אפרת גבריאלי. העדה ציינה כי לדידה הנאשם לא מנהל אורח חיים עברייני, וכן ועמדה על הקשיים שהיא חווה בעקבות המקרה ומעצר הנאשם. היא ציינה כי חייה השתנו לבלי היכר והיא נאלצת לפרנס בעצמה את שבעת ילדיהם, רובם קטינים, ולדאוג לעסק המשפחתי. לדבריה, הנאשם מביע חרטה עמוקה והמשפחה כולה מצויה בפחד ובמשבר. העדה ציינה עוד כי עובר לביצוע העבירה הנאשם טיפל באמו, אך בעקבות המעצר האם הועברה לבית אבות. העדה פנתה לבית המשפט וביקשה להתחשב במצבו הרפואי של הנאשם. יצוין כי במענה לשאלות המאשימה, ציינה העדה כי היא לא יודעת על הסתבכות קודמת של הנאשם עם החוק. לדבריה הוא הורשע פעם אחת, אך לא בעבירות נשק או אלימות.

6. נוסף לכך, הסגור הגיש מסמכים רפואיים בעניינו של הנאשם (סומנו ט/2) מהם עולה כי עובר לביצוע העבירה, בחודש מאי 2022, עבר הנאשם אירוע של שקיעה הכרתית (אירוע מוחי) ואושפז למשך יממה. בהמשך, לאחר מעצרו, בחודש ספטמבר 2022, הופנה שוב למיון לאחר איבוד הכרה והחייאה שבוצעה בו. בחודש נובמבר 2022, בהיותו בכלא, חווה אירוע של נפילה שלאחריו הפסיק לדבר, ובהמשך נגרמה לו חולשה בפלג הגוף הימני. הנאשם אושפז ליום אחד והוחזר לכלא.

7. המאשימה פירטה בטיעוניה את הערכים המוגנים שנפגעו וציינה את חומרתן של עבירות הנשק. בהתייחסה לנסיבות ביצוע העבירה, טענה המאשימה כי העבירה בוצעה בצוותא וכן הפנתה לנזק שנגרם ושצפוי היה להיגרם לאור נוכחות המתלונן ואשתו בביתם בעת התפוצצות הרימון. כמו כן ביקשה המאשימה לייעד חומרה לכך שהעבירות בוצעו על רקע סכסוך בין הנאשם למתלונן.

המאשימה טענה כי יש להחמיר עם הנאשם; והפנתה לתיקון 140 לחוק העונשין וכן להנחיות פרקליט המדינה, שלדידה בהתאם להן היא מצווה לטעון. נוסף לכך, הציגה המאשימה פסיקה שלגישתה ניתן לגזור ממנה את מדיניות הענישה הנוהגת. על יסוד טענותיה, המאשימה סבורה כי יש לקבוע מתחם עונש הולם שנע בין 24 ל-40 חודשי מאסר



בפועל, לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה - המאשימה ביקשה להתחשב בגילו של הנאשם, בהרשעותיו הקודמות ובהודאתו. בהתאם לכך ביקשה המאשימה לגזור את העונש ברף האמצעי של המתחם הנטען.

8. הסנגור התייחס בפירוט לנסיבות ביצוע העבירה והדגיש כי לשיטתו הן אינן חמורות. לגבי סוג הנשק, נטען כי המדובר ברימון הלם, שהוא נשק שאינו התקפי, אלא מיועד ליצירת אור ולסנוור, וכן הפנה לפסיקה לתמיכה בטענתו כי רימון הלם נועד להפחיד ולא מעבר לכך. לגבי מיקום השלכת הרימון, נטען כי הוא הושלך לכיוון חצר ביתו של המתלונן. לגבי הנזק שנגרם מביצוע העבירה, נטען כי נוצר רעש עז ועשן ותו לא. הסנגור הוסיף וטען כי אמנם הנאשם הורשע בעבירה של החזקה, נשיאה והובלה בצוותא, אך מי שבפועל החזיק את הרימון בביתו הוא ליאור, ששירת באותה עת בצה"ל. לדבריו, ניתן להניח כי ליאור ידע שהרימון לא יכול לגרום לנזק. הסנגור הדגיש כי זריקת הרימון נעשתה לצורכי הרתעה עקב סכסוך מקדים עם המתלונן, ומבלי שהייתה לנאשם כל כוונה לגרום נזק פיזי.

הסנגור טען כי המתחם הנטען על ידי המאשימה אינו רלוונטי למקרה דנן ולסוג הנשק שצוין בכתב האישום. כמו כן, הסנגור ביקש לאבחן את הפסיקה שהגישה המאשימה וטען כי נסיבות ביצוע העבירות בפסיקה שהובאה, חמורות יותר מהמקרה הנוכחי. הסנגור הפנה לפסיקה שלפיה מתחם העונש הינו מספר חודשי מאסר בפועל בעבודות שירות, וטען כי זהו המתחם הרלוונטי למקרה דנן. לטענת הסנגור, הגם שתיקון 140 לחוק העונשין קבע עונשי מינימום לעבירות נשק - בהתקיים טעמים מיוחדים, בית המשפט יכול להקל עם הנאשם ולהטיל מאסר שכולו על תנאי.

אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה - הסנגור הדגיש כי כל הרשעותיו של הנאשם התיישנו ונמחקו. עוד צוין כי המדובר בנאשם כבן 49, אב ל-7 ילדים, עובר למעצרו ניהל עסק של הסעות. הסנגור הדגיש את המצב הכלכלי הקשה אליו נקלעה המשפחה בעקבות מעצרו של הנאשם וקריסת עסקו. לבסוף, הסנגור התייחס בפירוט למצבו הרפואי של הנאשם וציין כי מצבו החמיר כתוצאה משהייתו במעצר.

9. בדברו לפני הביע הנאשם חרטה, צין כי משפחתו היא משפחה מכובדת. כן ציין הנאשם את הקושי עמו מתמודדים ילדיו ואשתו בעקבות מעצרו ואת הקושי הכלכלי אליו נקלעו.

מתחם העונש ההולם

10. כידוע, גזירת הדין נעשית, בדרך כלל, בשני שלבים עיקריים: קביעת מתחם עונש הולם ולאחר מכן גזירת העונש בתוך המתחם (סעיף 40ג' לחוק העונשין). בתוך כך יש לבחון אם קיימים שיקולים המצדיקים סטייה מהמתחם (ראו לעניין בחינת שלבי גזירת העונש בין היתר ע"פ 1127/13 גברזוגי נ' מדינת ישראל (15.1.2014)). סימן א'1 לפרק ו' לחוק העונשין, מונה שתי אפשרויות בהן ניתן לסטות ממתחם העונש שנקבע. סעיף 40ד' לחוק העונשין קובע כי בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם במקרה ומצא כי הנאשם השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם. סעיף 40ה' לחוק העונשין קובע אפשרות להטיל עונש חמור מהרף העליון של המתחם במקרהו של נאשם שיש חשש



ממשי שיחזור ויבצע עבירות, והחמרה בעונשו והרחקתו מהציבור נדרשת כדי להגן על שלום הציבור (קביעה כזו מחייבת קיומו של עבר פלילי משמעותי או הצגת חוות דעת מקצועית).

11. הערכים החברתיים המוגנים בעבירות הנשק ברורים ועניינם הגנה על שלום הציבור ובטחונו האישי, מתוך ראיית הפוטנציאל ההרסני שטמון בהחזקת נשק והשימוש בו. בית המשפט העליון שב ועמד פעם אחר פעם על חומרתן של עבירות הנשק, המסכנות את שלום הציבור ומביאות לפגיעות בגוף, בנפש וברכוש (ע"פ 579/22 **מדינת ישראל נ' טחאינה**, פסקה 15 (13.6.2022)). למרבה הצער, השימוש הלא חוקי בנשק הפך חלק בלתי נפרד מחיי היום-יום. לאחרונה גוברות הקריאות להחמיר עוד יותר בעונשים בגין עבירות נשק, זאת בשל נפישותן של עבירות אלו והסיכון החמור שהן גורמות. גם המחוקק ביטא עמדה ברורה, כי יש להחמיר בעונשים בגין עבירות נשק, זאת במסגרת סעיף 144(ז) לחוק העונשין, אשר חוקק במסגרת תיקון מס' 140 (חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021, ס"ח 2938).

בע"פ 4406/19 **מדינת ישראל נ' סובח**, פסקאות 15-16 (5.11.2019) צוינו דברים אלו, שמכוונים לעבירות של "נשק חם", אך תקפים גם לענייננו:

"[...] לעיתים מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירה מסוימת אינה מספקת, ועל בית המשפט להורות על החמרה בענישה על מנת לקדם ולהגן על הערכים אשר ביסודה, ובכך לבלום את נפישותן של עבירות מסוימות ההופכות ל'מכת מדינה', ולתת ביטוי לחומרה שיש לייחס להן.... השימוש בנשק חם ככלי ליישוב סכסוכים הפך לרעה חולה, וכמעשה של יום ביומו גובה חיי אדם ולעיתים אף את חייהם של חפים מפשע אשר כל חטאם היה כי התהלכו באותה עת ברחובה של עיר. בשנים האחרונות אף חלה עליה מתמדת במספר אירועי הירי המדווחים למשטרה [...]. על רקע המציאות אותה אנו חווים למרבה הצער מדי יום, אנו עדים לקריאה ציבורית נרגשת להגברת האכיפה כלפי עבירות נשק - ולהחמרה במדיניות הענישה הנוהגת".

וראו פסיקה ברוח דומה: ע"פ 5522/20 **חלייחל נ' מדינת ישראל** (24.2.2021); ע"פ 4207/21 **נורי נ' מדינת ישראל** (28.7.2021); ע"פ 4456/21 **מדינת ישראל נ' אבו עבסה** (23.1.2022); ע"פ 8869/21 **מדינת ישראל נ' קואסמה** (13.3.2022); ע"פ 147/21 **מדינת ישראל נ' ביטון** (14.2.2021).

12. אכן, במקרה זה עבירת הנשק מתייחסת לרימון הלם, ומשכך דרגת מסוכנותו לא גבוהה ביחס לרימון רסס וכלי נשק התקפי אחרים. אף בכתב האישום צוין כי הרימון המדובר הוא כלי נשק שבכוחו להזיק לאדם בעת פעולתו. על כן חומרת הפגיעה בערכים המוגנים אינה ברף גבוה. עם זאת, גם ברימון הלם טמון סיכון לא מבוטל לפגיעה בגופו של אדם, כפי שנקבע בפסיקה:



"העובדה שתוצאתו של הפיצוץ איננה ההרס והחורבן הנגרמים מרימונים "רגילים" - אינה גורעת מ'נפיצות' של הרימון המחולל אותו...גם בשאלה האם בכוחו של רימון מסוג זה להזיק לאדם דומני שיישומו של המבחן אשר נקבע בהלכת שטרית...מניב תוצאה ברורה. טשטוש של אדם והכנסתו למצב של הלם - הינם נזקים. רימון היוצר מצב של הלם; קרי: רימון הלם, הינו רימון היוצר נזק" (ע"פ 7124/06 דרורי נ' מדינת ישראל, פסקאות 9-10 (9.5.2007); כמ כן ראו ע"פ 7386/13 עווד נ' מדינת ישראל (23.3.2013)).

13. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לתת את הדעת לשיקולים הבאים:

הרקע לביצוע העבירה הינו סכסוך עסקי בין הנאשם למתלון. למרבה הצער, במקום לפנות לאפיקים נורמטיביים לפתרון מחלוקות, בחר הנאשם לפתור את המחלוקת בינו לבין המתלון בדרך אלימה שנועדה להלך אימים, וזאת על ידי השלכת רימון הלם בפתח בית המתלון. פניה לחלופות אלימות לפתרון סכסוכים עסקיים היא נסיבה שצובעת את המקרה בחומרה.

לביצוע העבירה קדם **תכנון**. כעולה מכתב האישום, הנאשם וליאור סיכמו לזרוק את הרימון לעבר ביתו של המתלון. לשם כך, השניים תצפתו קודם על המקום לאחר שהגיעו ברכבו של הנאשם אל פתח הכניסה לבית המתלון. לאחר מכן הגיעו הנאשם וליאור כשהם רכובים על טרקטורון וביצעו את זממם. אלה, לצד ביצוע העבירה תוך חבירה לאדם אחר - מוסיפות חומרה.

חלקו של הנאשם בביצוע העבירה הוא משמעותי. אמנם, אקט השלכת הרימון בוצע על ידי ליאור, אך אין בכך כדי להפחית את מחלקו של הנאשם. ראשית, נזכיר כי הנאשם הורשע בביצוע העבירות בצוותא. שנית, ההגעה לביתו של המתלון לצורך עריכת התצפית המקדימה, הייתה באמצעות רכבו של הנאשם והנאשם השתתף בה. גם את השלכת הרימון על ביתו של המתלון, ביצעו השניים בצוותא, לאחר שהגיעו למקום בטרקטורון שנמצא בבעלות הנאשם.

לבסוף, לעניין **הנזק** שנגרם. אמנם, השלכת הרימון לא גרמה לנזק לגוף או לרכוש. עם זאת, אין להתעלם מהבהלה ותחושות הפחד שאחזו במתלון ובבני משפחתו נוכח מעשהו של הנאשם. כמו כן אין להתעלם מהנזק הפוטנציאלי שעלול היה להיגרם. אם כי אין להתעלם מכך, שגם על פי כתב האישום הנאשם השליך את הרימון במטרה להפחיד את המתלון ולא לפגוע בגופו.

14. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, לאחרונה פסק בית המשפט העליון כי מתחם העונש ההולם, באין נסיבות מיוחדות לחומרה או לקולה, בגין נשיאה בלתי חוקית של נשק במרחב הציבורי נע בין 30 ל-42 חודשי מאסר לריצוי בפועל (ע"פ 5602/22 **מדינת ישראל נ' פלוני** (14.9.2022)). עם זאת, יש לזכור כי במקרה האמור דובר בנשק שהוא "אקדח פאראבלום חצי אוטומטי עם מחסנית וכדורים תואמים", ואילו במקרה שלפנינו נעשה שימוש ברימון הלם. לסוג הנשק ישנה נפקות לצורך קביעת המתחם. בהקשר זה ניתן להפנות לדברים שנקבעו בע"פ 1323/13 **חסן נ'**



מדינת ישראל (5.6.2013), אשר התייחסו אמנם לעבירת סחר בנשק, אך יפים גם לעניינו:

"המערערים צדקו בטענתם כי היה על בית המשפט המחוזי לבסס את מתחם העונש ההולם בעניינם, בין השאר, על סוג וכמות הנשק שבו סחרו - רימון הלם אחד (וכך נעשה בפועל, כפי שיבואר להלן). מתחם העונש ההולם בעבירות המבוצעות בנשק צריך שיקבע בהתאם לסוג הנשק שבו מדובר. שהרי, סוג הנשק, כמו-גם ההיקף שבו נסחר, הוחזק, הובל וכיוצא באלה, הם נסיבות הקשורות בביצוע העבירה והם שקובעים את פוטנציאל הנזק הכרוך במעשה העבירה. ברי כי סחר בעשרות מטעני חבלה המכילים עשרות קילוגרמים של חומר נפץ אינו שקול מבחינה עונשית-גמולית לסחר ברימון הלם בודד. למעשה, אין כל חידוש בקביעה כי קיים מדרג ענישה בעבירות המבוצעות בנשק, הנקבע, בין השאר, על-פי סוג, איכות וכמות הנשק שנעשה בו שימוש..." (ההדגשות שלי - מ"ע).

15. כל אחד מן הצדדים הפנה לפסיקה אשר לטענתו תומכת בעמדתו העונשית. אינני רואה לסקור את כל פסקי הדין שהגישו הצדדים, שחלקם הולם את המקרה וחלקם לא. אסתפק בהפניה למספר פסקי דין ואזכיר כי לעולם יש לתת את הדעת לשוני בנסיבות כל מקרה. כמו כן, יש לתת את הדעת כי חלק מפסקי הדין ניתנו לפני תיקון 140 לחוק העונשין.

(-) ע"פ 2933/19 **צדיק נ' מדינת ישראל** (26.9.2019) - נדחה ערעור על עונשו של נאשם שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות של נשיאה והובלת נשק ומעשה פזיזות ורשלנות. על פי המתואר, הנאשם נסע למסעדה כשהוא נושא עמו רימון הלם, שחרר את נצרת הרימון והשליכו לעבר מדרכה הסמוכה למסעדה - שם התפוצץ. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 9 ל- 26 חודשי מאסר, והטיל על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש.

(-) ע"פ 8845/15 **מנסור נ' מדינת ישראל** (17.11.2016) - במקרה זה נדחה ערעורו של נאשם שהורשע לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של נשיאה והובלת נשק ומעשה פזיזות ורשלנות. המעשים התבטאו בכך שהנאשם השליך רימון הלם לעבר בית והרימון נפל והתפוצץ במרחק קצר משני בני משפחה, מבלי שנגרם נזק. בית המשפט המחוזי הטיל על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל ובית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש.

(-) ע"פ 8916/11 **זרעני נ' מדינת ישראל** (5.4.2012) - נדחה ערעורו של נאשם שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות נשק, ניסיון לפציעה בנסיבות מחמירות והפרעה לשוטר, לאחר שזרק, על רקע סכסוך משפחות רימון הלם "סנוור" לעבר קבוצת אנשים. בית המשפט המחוזי הטיל על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל חרף תסקיר שבא בהמלצה שיקומית. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש.

(-) ת"פ (מחוזי מרכז) 38883-05-22 **מדינת ישראל נ' סרקיה** (2.1.2023) - הנאשם 2 הורשע על יסוד



הודאתו בעבירות של קשירת קשר לפשע, נשיאת והובלת נשק בצוותא, ואיומים. כתב האישום הוגש נגד שלושה נאשמים, אשר על רקע סכסוך עם המתלונן קשרו להשליך רימון הלב על ביתו. הנאשם 1 נהג ברכב, והנאשמים 2 ו-3 נסעו עמו. בהגיע הנאשמים סמוך לבית המתלונן השליך אחד מהם את הרימון בחצר ביתו של המתלונן, והשלושה נמלטו מהמקום. נקבע מתחם ענישה הנע בין 18 ל-36 חודשי מאסר בפועל, והוטלו על הנאשם 24 חודשי מאסר בפועל. דובר בנאשם צעיר בן 24, לוחם ביחידה מובחרת בצה"ל לשעבר, בעל עבר פלילי, אשר ביצע את העבירות בתיק הנוכחי בעת שקיים לחובתו מאסר על תנאי מתיק אחר.

(-) ת"פ (מחוזי ת"א) 7133-07-20 **מדינת ישראל נ' רוזן** (6.9.2022) - במקרה זה הנאשם הורשע בעבירות נשק, ומעשה פזיזות ורשלנות. הנאשם נשא ברכו יחד עם אחר רימון הלב בכוונה להשליכו לעבר ביתו של בן זוגה לשעבר של זוגתו. הנאשם נהג ברכב, האחר השליך את הרימון לעבר גדר הבית והרימון התפוצץ בעוצמה. ברכבו של הנאשם אותר אקדח הזנקה שהוסב לירי תחמושת. נקבע מתחם ענישה כולל הנע בין 19 ל-48 חודשי מאסר, והוטלו על הנאשם 19 חודשי מאסר בפועל.

(-) ת"פ (מחוזי ים) 12761-11-15 **מדינת ישראל נ' וקנין** (10.5.2016) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של החזקת נשק, היזק בחומר נפץ ואיומים. בעקבות סכסוך עם המתלוננים הגיע הנאשם לביתם, ניתק את החשמל, ובעודו ממתין סמוך לביתם פנה לחבריו על מנת שיבואו למקום עם אלות ומסכות. הנאשם הצטייד ברימון הלב, השליך את הרימון לעבר חלון בית המתלוננים. הרימון ניפץ את החלון, והתפוצץ בתוך הבית. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם שהמאשימה תעתור לעונש מאסר של 24 חודשים. נקבע מתחם ענישה שנע בין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל, והוטלו על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל.

(-) ת"פ (מחוזי חיפה) 22765-09-19 **מדינת ישראל נ' מטרי** (5.12.2019) - הנאשם הורשע בעבירות של נשיאת והובלת נשק, מעשי פזיזות ורשלנות ואיומים, בכך שהגיע ברכו לכיוון ביתו של המתלונן כשהוא נושא רימון הלב, התקרב לביתו של המתלונן, האט את מהירות הנסיעה והשליך את הרימון לחצר ביתו של המתלונן. הרימון התפוצץ והנאשם נמלט מהמקום. נקבע מתחם עונש שנע בין 9 ל-24 חודשי מאסר בפועל, והוטלו על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל בעבודות שירות. דובר בנאשם צעיר בן 27, נערך הסכם סולחה בין הצדדים, עברו הפלילי כלל הרשעה אחת.

16. לאור השיקולים שפורטו לעיל, אני קובע כי מתחם העונש ההולם בנסיבות מקרה זה נע בין 16 ל-36 חודשי מאסר בפועל, וכן מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

17. בגזירת העונש בגדרי מתחם העונש ההולם יש לשקול את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא' לחוק העונשין). במקרה שלפנינו, שקלתי את השיקולים הבאים:

(-) הנאשם יליד 1974, כבן 48, נשוי ואב לשבעה ילדים.

עמוד 7



(-) מעיון בגיליון ההרשעות הקודמות של הנאשם עולה כי לחובתו 13 הרשעות קודמות - כולן התיישנו, אך לא נמחקו. ההרשעות כוללות בין היתר עבירות של איומים, אלימות כלפי בת זוג, אלימות כלפי שוטר, וחבלה במזיד ברכב. ההרשעה האחרונה הייתה ביום 27.2.2005, בגין עבירות של העלבת עובד ציבור ואיומים. הנאשם אף ריצה שני עונשי מאסר בפועל. יודגש כי הנאשם לא הורשע בעבר בעבירות נשק. הערכאה הגוזרת את הדין רשאית להסתמך בשיקוליה על מידע בדבר הרשעות שהתיישנו (רע"פ 1808/10 **זיכרמן נ' מדינת ישראל**, פסקה 5 (13.4.2010); רע"פ 7997/12 **עיני נ' מדינת ישראל**, פסקה ח' (12.11.2012); בש"פ 2850/14 **מדינת ישראל נ' קרדיש**, פסקה י"ח (30.4.2014); ויוער כי הצדדים לא התייחסו להשפעת חוק המידע הפלילי ותקנת השבים, תשע"ט-2019 שנכנס לתוקף לאחר פסקי דין אלו, אך על פני הדברים נראה כי בנקודה זו לא חל שינוי). עם זאת, יובהר כי יש לתת להרשעותיו הקודמות של הנאשם משקל מועט מאד, בהינתן כי ההרשעה האחרונה של הנאשם היא מלפני 17 שנים ובהרשעות הקודמות אין עבירות נשק.

(-) כעולה מן המסמכים הרפואיים שהגיש הסנגור, עובר למעצרו הנאשם עבר אירוע מוחי, ואף במסגרת מעצרו אושפז על רקע אירוע של נפילה שלאחריו הפסיק לדבר, ובהמשך נגרמה לו חולשה בפלג הגוף הימני. יש לתת את הדעת למצבו הרפואי של הנאשם בעת גזירת עונשו.

(-) עובר לאירוע מושא האישום ניהל הנאשם עסק הסעות. הסנגור טען כי משפחתו של הנאשם נקלעה למצב כלכלי קשה בעקבות מעצרו וקריסת העסק, אך לא הובאו ראיות לתמיכה בכך. עם זאת, סביר הוא כי בעקבות האירוע מושא האישום הורע מצבו הכלכלי של הנאשם, וכי המעצר השליך על בני משפחתו כתוצאה ממעצרו וניהול ההליכים המשפטיים נגדו.

(-) הנאשם הודה בביצוע העבירה. נראה כי הודאת הנאשם אינה מן השפה והחוצה אלא נובעת מתוך תחושה אמיתית של חרטה ונטילת אחריות. הנאשם גם ביטא את החרטה באופן מפורש והדבר עולה גם מדברי אשתו.

(-) לבסוף, התחשבתי בתקופה בה הנאשם היה נתון במעצר עד תום ההליכים - מיום 22.8.2022 ועד היום, תקופה של כחמישה חודשים.

18. שיקולים אלו מובילים אותי למסקנה כי יש למקם את העונש קרוב לרף התחתון של המתחם שנקבע.

19. בשלב זה אעבור לדון בבקשה לחילוט כלי הרכב ולאחר מכן אשוב ואסכם את הדברים.

בקשת החילוט

20. כתב האישום כלל בקשה לחילוט רכב היגואר וכן בקשה לחילוט הטרקטורון החשמלי, וזאת בהתאם לסמכות הקבועה בסעיפים 32 ו-39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: **פסד"פ**).



21. בבקשת החילוט וכן במהלך הטיעונים לעונש, נטען כי הרכב הוא בבעלות הנאשם ושימש אותו לביצוע העבירה המיוחסת לו, אך לא הובאו נתונים כלשהם לגבי שווי כלי הרכב שחילוטם מבוקש. על כן קבעתי כי המאשימה תגיש הודעה בה תכלול פרטים לגבי שווי כלי הרכב. יצוין כי הנאשם טען לפני שהרכב שייך לאמו וכי הטרקטורון שייך לילדיו.

22. בהודעת המאשימה מיום 10.1.2023 צוין כי שווי רכב היגואר 70,000 ₪, ובאשר לטרקטורון החשמלי - נטען כי הוא אינו בעל לוחית זיהוי ולכן אין לו מחירון מוסדר. באותה הודעה המאשימה טענה כי לדידה אין מקום להתחשב קטיגורית בשווי כלי הרכב, שכן המדובר בכלי רכב ששימשו לביצוע העבירה, והתחשבות במחירם תיצור אי-שוויון בהינתן השווי השונים של כלי הרכב בכל מקרה ומקרה. בתגובה שהגיש הנאשם נטען, כי הרכב לא שימש לצורך השלכת הרימון, וכי השלכת הרימון בוצעה מהטרקטורון על ידי ליאור שביצע את העבירה בצוותא עם הנאשם. עוד נטען כי הרכב רשום על שם אמו של הנאשם וכי שווי 30,000 ₪ בלבד, וזאת משום שמדובר ברכב שנרכש מחברת השכרה. כן נטען כי הרכב משמש את אמו של הנאשם שסובלת ממוגבלות וכן את אשתו. לתגובת הנאשם צורף תצלום של רישיון הרכב ממנו עולה כי הרכב רשום על שם אמו של הנאשם.

23. סעיף 32(א) לפסד"פ מסדיר את סמכות התפיסה וקובע כי: **"רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה עבירה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה, או כאמצעי לביצועה".** זו ההוראה במישור התפיסה. לגבי החילוט - קובע סעיף 39(א) לפסד"פ כי: **"על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו, הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם".**

24. תחילה לענין הבעלות ברכב ובטרקטורון. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, אשר בו צוין כי הוא הבעלים של הרכב וכן של הטרקטורון (סעיפים 4 ו-5 לכתב האישום המתוקן). בנסיבות אלו הנאשם מושתק מלטעון כי הוא אינו הבעלים של הרכב או כי הרכב שייך לאחר. מכאן, ניתן לקבוע כי הנאשם הוא "בעל החפץ", קרי הרכב והטרקטורון. זאת ועוד, במהלך הטיעונים לעונש לא טען הנאשם כי הרכב לא שייך לו. למעשה הוא העלה את הטענה לגבי בעלות אמו ברכב לראשונה בתגובתו להודעת המאשימה. כמו כן, הגם שהרכב נתפס על ידי המשטרה, לא הוגשה בקשה מטעם טוען לזכות, לא כל שכן אמו של הנאשם, בענין הרכב. אמנם, הנאשם צירף רישיון רכב ממנו עולה כי הרכב רשום על שם אמו, אך גם בכך אין כדי לשנות את התוצאה. כידוע, הרישום במשרד הרישוי הנו דקלרטיבי (רע"א 5379/95 סהר חברה לביטוח בע"מ נ' בנק דיסקונט לישראל בע"מ, פ"ד נא(4) 464 (1997), והרישום לא מעיד בהכרח על הבעלות הקניינית ברכב (ע"פ 1000/15 אבו אלחווה נ' מדינת ישראל (3.7.2015)). כאמור, הנאשם הודה בעובדות כתב האישום, בהן צוין כי הנאשם הוא הבעלים של הרכב והטרקטורון ואין הוא יכול להתנער מהדברים. נוסף לכך, הנאשם וגם אשתו טענו כי אמו מוגבלת ולאחרונה אף שוהה בבית אבות. עובדות אלו מחזקות את המסקנה כי הבעלות המהותית ברכב איננה של אמו של הנאשם.

25. לצורך כינון הסמכות לחלט חפץ יש לדון בשאלה אם באותו חפץ שחילוטו מבוקש נעברה עבירה. דומה שלא יכולה להיות מחלוקת כי הטרקטורון נופל להגדרה זו. כעולה מעובדות כתב האישום, הנאשם וליאור הובילו את הנשק



באמצעות הטרקטורון, הגיעו באמצעותו לביתו של המתלונן ובעודם נוסעים בטרקטורון, זרק ליאור את הרימון לעבר ביתו של המתלונן. באשר לרכב, אמנם הנאשם וליאור לא נסעו ברכב בעת שזרקו את הרימון, אלא כאמור בטרקטורון, אך אין בכך ללמד כי לא נעברה עבירה ברכב. בכתב האישום נטען, כי בשלב הראשון ועוד לפני זריקת הרימון, הנאשם וליאור נסעו ברכב מביתו של הנאשם אל סמוך לביתו של המתלונן, כדי לבחון את הזירה. מיד לאחר מכן נסעו השניים לביתו של ליאור, שם נטל ליאור את הרימון, ונסע יחד עם הנאשם חזרה לביתו של הנאשם, כשהם נושאים ומובילים את הרימון **ברכב**. מכאן, שלא רק בטרקטורון אלא גם ברכב נעברה עבירה.

26. ואולם, קיומה של סמכות לחוד והפעלתה לחוד. יש לזכור כי סמכות החילוט היא סמכות שבשיקול דעת ומסקנה זו מעוגנת בלשון סעיף 39(א) לפסד"פ. הפעלתה של סמכות החילוט צריכה להתבצע על רקע מכלול הנתונים של כל מקרה ומקרה והיא תלויה בין היתר בהשלכות חילוט הרכוש ובהשתלבותו במערך הענישה הכולל שיושג על הנאשם (ע"פ 9104/20 **מדינת ישראל נ' טבצ'ניקוב** (4.3.2021); רע"פ 4105/16 **גאבר נ' מדינת ישראל**, פסקה ט' (2.1.2007); ע"פ 6234/03 **מדינת ישראל נ' זיתאוי**, פסקה 6 (9.3.2005)).

27. לפני שאדון בהפעלת סמכות החילוט אבקש להתעכב על טענת המאשימה שהועלתה במסמך שהוגש ביום 10.1.2023 לפיה אין רלוונטיות לשווי החפץ במסגרת הדיון בבקשת החילוט. יתרה מכך, במסגרת הדיון בבקשות החילוט בתיקים השונים, אני מוצא את עצמי שב ומעיר לנציגי הפרקליטות על הקושי לפיו מועלית בקשת חילוט מבלי שנציג הפרקליטות יצטייד בנתונים לגבי שווי החפץ (לרוב הרכב) שחילוטו מבוקש.

אין זה ההילוך הנכון והעמדה שמציגה הפרקליטות לפיה לשווי החפץ שחילוטו מבוקש אין רלוונטיות - מעוררת קושי רב ומקשה על קיום דיון כהלכתו בבקשות החילוט. ראשית, כפי שצוין כבר, סמכות החילוט איננה סמכות שהפעלתה נעשית בצורה אוטומטית. הפעלת הסמכות מסורה לשיקול דעת בית המשפט ואילו קבלת עמדת המאשימה תוביל למסקנה, כי בהתקיים התנאים הקבועים בסעי' 39 לפסד"פ בית המשפט יהא חייב להורות על חילוט החפץ. תוצאה זו נוגדת את לשון החוק. שנית, הפעלת סמכות החילוט צריכה להתבצע על רקע מכלול הנסיבות ובכלל זה יש לשקול את החילוט על רקע מכלול רכיבי הענישה. כדי שבית המשפט ישקול את מכלול רכיבי הענישה, בפרט הרכיבים הכספיים והשתלבותם אהדדי, יש להניח לפניו נתונים לגבי המשמעות הכספית של החילוט. יש הבדל בין החלטה על חילוט רכב שערכו אלפי שקלים בודדים לבין חילוט רכב ששווי מאות אלפי שקלים; זאת ועוד, תוצאת חילוט החפץ עשויה להשפיע על גובה הקנס או יתר הרכיבים הכספיים שבית המשפט שוקל להשית.

נוכח החלטתי לדחות את הבקשה החילוט בעניין הרכב, הנתון בדבר שווי הרכב נדחק אל קרן זוית. עם זאת לא אותיר נקודה זו ללא הכרעה. מלבד הודעה לאקונית, המאשימה לא הניחה כל ראיה לכך ששווי הרכב הוא כנטען על ידה (₪ 70,000) ובכלל זה לא הובהר אם שווי זה מגלם את ההפחתה בשל כך שהרכב שימש בעבר כרכב "השכרה". מכאן שאין לי אלא לקבל את עמדת הנאשם כי שווי של הרכב הוא 30,000 ₪.

28. ולענייננו - לאחר ששקלתי בדבר הגעתי למסקנה כי יש להורות על חילוט הטרקטורון ולדחות את בקשת החילוט ככל שהיא מתייחסת לרכב. ראשית, כאמור, הן ברכב והן בטרקטורון נעברה עבירה, אך עוצמת הזיקה של הטרקטורון לביצוע העבירה היא רבה יותר לעומת הרכב. כעולה מכתב האישום בו הודה הנאשם, תפקידו של הרכב היה



בהובלת הרימון מביתו של ליאור לבית הנאשם ובנסיעה מוקדמת אל סמוך לביתו של המתלונן. לאחר מכן, הובילו השניים את הרימון בעודם נוסעים בטרקטורון, הגיעו לביתו של המתלונן וזרקו את הרימון. שנית, נראה כי חילוט הרכב יש בו כדי להפר את מערך רכיבי העונשיה הכולל שהולם את העבירות בהן הורשע הנאשם. כפי שניתן להיווכח על הנאשם הוטל מאסר על תנאי, מאסר בפועל, זאת בנוסף לרכיבים כספיים שכוללים פיצוי וקנס. הוראה בדבר חילוט הרכב נוסף לחילוט הטרקטורון יש בה כדי ליצור תוצאה לא מידתית. שלישית, לא ניתן להתעלם מהפגיעה הקשה שעלולה להיגרם למשפחת הנאשם שמונה 7 ילדים, אשר תוותר ללא רכב שימש את בני המשפחה. הדברים אמורים בית שאת לגבי אשתו של הנאשם אשר עול הטיפול במשפחה בזמן שהנאשם ירצה מאסר בפועל, נופל עליה.

29. לאור האמור, אני מורה על חילוט הטרקטורון החשמלי מסוג TOMRIDE. הבקשה לחילוט רכב היגואר מ"ר 02976678 - נדחית. פועל יוצא מכל, שאני מורה למאשימה להשיב את הרכב לידי הנאשם, באמצעות נציג מטעמו.

גזר הדין

30. בשים לב למתחם העונש שקבעתי ולשיקולים הקשורים לגזירת העונש, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל לתקופה של 18 חודשים בניכוי ימי מעצרו מיום 22.8.2022.

ב. מאסר על תנאי למשך 12 חודשים והתנאי כי הנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים עבירת נשק; ואולם אם יורשע בעבירת נשק מסוג עוון יישא ב- 8 חודשים בלבד מתוכם.

ג. קנס בסך של 5,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים רצופים ושווים החל מיום 1.3.2023 ובכל ראשון לחודש שלאחריו. אי תשלום אחד משיעורי הקנס במלואו ובמועדו, יעמיד את יתרת הקנס לפירעון מיידי.

ד. אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלונן, עד תביעה מס' 30, בסך של 7,500 ₪. הפיצוי ישולם תוך 90 ימים מהיום.

5129371 זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, ג' שבט תשפ"ג, 25 ינואר 2023, בנוכחות הנאשם וב"כ הצדדים.